

ZBŮŠSKÝ ZPRAVODAJ

Vydává obec Zbůch • Číslo 3 • Ročník 13 • Červenec - Září 2015 • ZDARMA

ÚVODNÍ SLOVO

Mám velkou radost, a jistě v tomto názoru nebudu osamocen, že po několika desítkách let se do Zbůchu vrátil Den horníků. Myšlenka, aby byl založen Hornicko – historický spolek Západočeských uhelných dolů, byla poprvé veřejně vyslovena 31. března 2015 na jarním setkání bývalých horníků v Národním domě v Chotěšově. Následně se 12. května ve Společenském a kulturním centru v Nýřanech konala zakládající schůze Hornicko – historického spolku. Během letních měsíců zástupci tohoto Hornicko – historického spolku ve Zbůchu se postupně zúčastnili 19. Setkání hornických a hutnických měst a obcí v Havířově, hornických oslav v Plané u M. Lázní a 8. Stretnutí banských miest a obcí v Banské Bystrici. Následně byl obnoven Den horníků ve Zbůchu, který se uskutečnil v polovině letošního září v bývalém areálu ZUD (další informace na jiném místě v tomto čísle – redakce ZZ).

Přejme zástupcům tohoto spolku, aby do budoucna svými akcemi vrátili čest a slávu hornictví, které vždy vyžadovalo pracovitě a odvázně chlapy.

prejme Rudolf Hrdlička

USNESENÍ

z 5. veřejného zasedání Zastupitelstva obce Zbůch konaného
18. září 2015 v sále restaurace Baník ve Zbůchu

Zastupitelstvo obce Zbůch na svém zasedání projednalo a:

1. schvaluje zprávu o činnosti a postup rady obce za období od jednání zastupitelstva obce dne 26. června 2015 do dnešního zasedání
2. schvaluje Opatření k nápravě kontrolou zjištěných nedostatků a k zamezení jejich opakování a zároveň bere na vědomí výsledky kontroly Ministerstvem vnitra ČR, odbor veřejné správy, dozoru a kontroly, které jsou uvedeny v Protokolu o kontrole výkonu samostatné působnosti provedené u obce Zbůch na základě ustanovení § 129 a násl. zákona č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení) ve znění pozdějších předpisů, č.j. MV- 79802-5/ODK-2015
3. schvaluje prodej následujících bytových jednotek do osobního vlastnictví v bytovém domě Zbůch, 5. května 118 stávajícím nájemníkům:
 - a) Prodej **bytové jednotky č. 118/01** o výměře 51.87 m², umístěné v 1. NP budovy postavené na pozemku parc. č. 18/1 k.ú. Zbůch, obec Zbůch se spoluvlastnickým podílem ve výši 5187/17769 z celku ke společným částem budovy a prodej **spoluvlastnického podílu ve výši 5187/17769 z celku stavební parcely č. parc. 18/1** vedené jako zastavěná plocha, k.ú. Zbůch, obec Zbůch za celkovou cenu **42070.00 Kč**, z toho cena za bytovou jednotku činí 31.771.00 Kč a cena za spoluvlastnický podíl na pozemcích

činí 10.299.00 Kč, kupující: **Žigová Valérie**, bytem Zbůch.

b) Prodej **bytové jednotky č. 118/02** o výměře 72.09 m², umístěné v 1. NP budovy postavené na pozemku parc. č. 18/1 k.ú. Zbůch, obec Zbůch se spoluvlastnickým podílem ve výši 7209/17769 z celku ke společným částem budovy a prodej **spoluvlastnického podílu ve výši 7209/17769 z celku stavební parcely č. parc. 18/1** vedené jako zastavěná plocha, k.ú. Zbůch, obec Zbůch za celkovou cenu **58470.00 Kč**, z toho cena za bytovou jednotku činí 44.156.00 Kč a cena za spoluvlastnický podíl na pozemcích činí 14.314.00 Kč, kupující: manželé **Horváth Milan a Horváthová Iveta**, oba bytem Zbůch.

c) Prodej **bytové jednotky č. 118/03** o výměře 53.73 m², umístěné v 2. NP budovy postavené na pozemku parc. č. 18/1 k.ú. Zbůch, obec Zbůch se spoluvlastnickým podílem ve výši 5373/17769 z celku ke společným částem budovy a prodej **spoluvlastnického podílu ve výši 5373/17769 z celku stavební parcely č. parc. 18/1** vedené jako zastavěná plocha, k.ú. Zbůch, obec Zbůch za celkovou cenu **43578.00 Kč**, z toho cena za bytovou jednotku činí 32.910.00 Kč a cena za spoluvlastnický podíl na pozemcích činí 10.668.00 Kč, kupující: manželé **Kaločai Ladislav a Kaločaiová Katarina**, oba bytem Zbůch.

Ing. Jirí Hájek v.r., starosta obce
Josef Skála v.r., místostarosta obce

NAŠI JUBILANTI

ŘÍJEN

Miloslava Nová
Jan Lodr
Jiří Pejša
Jana Křížková
Kurt Pfeifer
Stanislav Veselovský
Josef Koče

LISTOPAD

Vlastimila Kočková
Jana Stenglová
Anna Bláhová
Václav Hejl
Lukáš Magiera
Jitka Hurtová
Josef Černý

PROSINEC

Václav Bláha
Václav Štich
Anna Dvořáková
Anna Neubauerová
Jindřiška Procházková
Erika Štolbová
Václav Dolejš
Edeltraud Voráčková

Naše jubilanty uvádíme od jejich 65. narozenin
(poznámka redakce)

OPRAVA MOSTU VE ZBŮCHU

KČT ODBOR LÍNĚ, ZA PODPORY OBCÍ ZBŮCH A LÍNĚ
pořádá 34. ročník turistické akce

PŘEDVÁNOČNÍ POCHOD

v sobotu, 12. prosince 2015
na trasách 10, 16 a 29 km

Starty:

Dobřany, žst. 29 km	od 7.30 do 8.30 hod.
Plzeň, Nová Hospoda, MHD 16 km	od 8.00 do 10.30 hod.
Tlučná, restaurace Na Schůdkách 10 km	od 9.00 do 13.30 hod.
Cíl - Zbůch, restaurace V Cihelně	od 12.00 do 16 hod.

Odměna: pamětní list, suvenýr, malé občerstvení, navíc pro nejmladšího, nejstaršího a nejuzdálenějšího účastníka malá pozornost

Startovné – mládež do 15 let a členové KČT po předložení čl. Průkazu 10 Kč, ostatní 20 Kč

Informace – Václav Straka, V Sidlišti 355, 330 22 Zbůch, 721 443 671 nebo dotazem na e-mail: kctline@seznam.cz

Doprava – Na start – Dobřany, žst – vlakem trať Plzeň – Ž. Ruda Plzeň, Nová Hospoda, konečná MHD trolejbus č. 12 a 15 nebo autobusy ČSAD linka Zbůch – Plzeň, Domažlice – Plzeň Tlučná, restaurace Na Schůdkách vlakem trať Plzeň – Domažlice nebo autobusem ČSAD linka č. 55

Veškeré informace k tomu pochodu podá Václav Straka.

POZVÁNÍ NA PŘEDVÁNOČNÍ POCHOD

Klub českých turistů, odbor Líně, jako pokračovatel této turistické akce, jehož prvních 12. ročníků organizoval tehdejší odbor turistiky při TJ Baník Zbůch v letech 1982 – 1993, vás srdečně zve na procházku zimní krajinou. Ta se uskuteční jako 34. ročník, za podpory obcí Zbůch a Líně, v sobotu, 12. prosince 2015. Účastníci si budou moci zvolit délku vycházky ze tří připravených pěších tras. Nejdelší měří 29 km a vychází ze železniční stanice v Dobřanech, středně dlouhá 16 km z konečné stanice MHD Plzeň – Nová Hospoda. Pro začátečníky, méně zdatné a rodiny s dětmi bude připravena krátká 10 km vycházka z restaurace Na Schůdkách v Tlučně.

V cíli pochodu v restauraci V Cihelně ve Zbůchu, kde skončilo všech předcházejících 33. ročníků, obdrží všichni účastníci Pamětní list, PF 2016, malé občerstvení, navíc nejmladší, nejstarší a nejuzdálenější účastník obdrží zajímavé ceny od našich sponzorů. Rovněž určitě všechny potěší dvě nová razítka tohoto pochodu.

Protože v loňském roce se této akce nezúčastnil nikdo z naší obce, což pro tři zbůšské organizátory bylo obrovským zklamáním, doufáme že letos tomu tak již nebude a že ze Zbůchu přivítáme na startech naše občany, rodiny s dětmi i kolektivy zájmových spolků!

Těšíme se na vaši návštěvu a přejeme vám hezký předvánoční den, strávený v okolí našich obcí.

Václav Straka

HASIČI ZBŮCH

Vážení občané, přátelé,
kamarádi!

Skončila doba prázdnin a dovolených a opět se Vám hlásím, abych se podělila o zážitky a akce pořádané dobrovolnými hasiči ve Zbůchu za letní období. Ani v této době naše organizace nezahálela.

Jako každým rokem jsme uspořádali dvě soutěže.

1. soutěž se konala 4.července 2015 XVII. ročník soutěže Memoriál J. Motýčky, kterého se zúčastnilo 16 soutěžních družstev. Výsledky soutěže jsou následující: v kategorii příprava - 1. místo Zbůch, v kategorii ml. děti - 1. místo Zbůch, 2. a 3. Heřmanova Huť, v kategorii st. děti - 1. místo Červený Újezd, 2. Přehýšov, 3. Zbůch, v kategorii ženy - 1. místo Lochovice, 2. Červený Újezd, 3. Zbůch, v kategorii muži - 1. místo Vrtbo-Hubenov, 2. Zbůch, 3. Červený Újezd.

2. soutěž se uskutečnila 12. září 2015 rovněž XVII. ročník Zbůšské osmy, na kterém si zasoutěžilo v netradiční disciplíně celkem 12 soutěžních družstev. I v této soutěži se domácí družstva umístila na předních místech: v kategorii příprava 1. místo Zbůch, v kategorii ml.děti - 1. místo Zbůch, v kategorii st. děti - 1. místo Červený Újezd, 2. Zbůch, v kategorii ženy - 1. místo Zbůch, v kategorii muži - 1. místo Zbůch, 2. Tlučná, 3. Zbůch - veteráni. I letos se podařilo pokořit mladším členům družstva mužů Zbůch - družstvo Zbůch veteráni.

Dále se naše družstva zúčastnila těchto akcí:

11.7.2015 muži a ženy se zúčastnili soutěže ve Vrtbě - Hubenov, a 5. 9. 2015 muži na soutěži v Tlučně

25.7.-1.8.2015 Prožilo 11 dětí z našeho sboru 8 dní na letním dětském táboře na Lipně v Jižních Čechách v kempu Olšina u Černé v Pošumaví spolu s mladými hasiči z Líní. Na táboře se využilo bohatých zkušeností a skvělé dovednosti kuchařů od polní kuchyně civilní obrany SDH Zbůch a tak si nikdo nestěžoval na chuť nebo dokonce na hlad. Děti absolvovaly mnoho výletů, soutěží, táboráků, koupání ve velmi teplé Lipenské vodě a jiných aktivit. Počasí bylo jako na objednávku. Teploty kolem 20°C téměř zcela bez srážek. Jen chladná rána a večery to trochu kazily. Děti si prošly trať lanového centra v Adventure parku a ti starší, odvážnější, se pustily do dlouhých sjezdů (lanovky na kladce) v délce okolo 100 metrů. Prohlédly si staré město a zámek

v Českém Krumlově, zříceninu Vítkův Hrádek, která leží na vrcholku velmi prudkého kopce, kde se naskytl neobyčejný pohled na celé Lipno. Nazpátek se svezly i s autem po vodě u přívozu Dolní Vltavice. Užily si celodenní výlet na Klet a Divčí Kámen. Na Klet se vyvezly sedačkovou lanovkou. Na vrcholu poobědvaly a poté vystoupily na rozhlednu. Mohly si prohlédnout také hvězdárnu. Divčí Kámen byl další zastávkou. Hradů v údolí a navíc v meandru řeky moc není, proto možná sklídila jeho návštěva velký úspěch. Vypravily se také do Lipna nad Vltavou na stezku v korunách stromů. Jezdily na bobové dráze v Lipně nad Vltavou. Navštívily také grafitový důl v Českém Krumlově, kde viděly skutečné hornické obleky se svítlnou na helmě a baterii za pasem. Po jždě důlním vláčkem se dostaly do nejspodnějšího patra dolu, které prošly spolu s průvodcem. Tam si postavily důlní ventilaci, zapřely do sbíječek a vrtaček, prohlédly si důlní nakladač a jinou kolejovou i nekolejovou techniku. V neposlední řadě si také všimly zavaleného horníka a skutečného seismografu. Jako po šichtě si každý u vláčku vyčistil boty a vyfo-

til se na památku. Po převlečení ještě několik desítek minut si v umývárkách drhly graficové šmouhy z rukou a tváří. Užily si i plavbu parníkem po Lipně. Vyplouvaly z Frymburkského přístavu. Na oběd se uchýlily do hotelu Růže, kde velmi ochotný a šikovný personál jako jediný z okolí bez mrknutí oka nasýtil 38 hladových krků. Navíc v kouzelném prostředí interiérů restaurace. Po té následovala prohlídka hradu a města Rožmberk nad Vltavou. U příležitosti 900 let výročí obce Lině děti navíc obdržely užitečné upomínkové předměty v podobě lahve na pití, triček a kříd. Samozřejmě nechyběly ani pamětní předměty na letní tábor 2015, zrcátka a klíčenka s fotografií. Je nutné poděkovat těm, bez kterých by se tento tábor nemohl uskutečnit. Poděkování patří obci Lině a obci Zbůch za vstřícnost, ochotu a finanční podporu.

15. - 21. 8. 2015 se výjezdová jednotka v rámci výcvikového roku zúčastnila výcviku na vodě na Hracholuské přehradě. Cvičilo se ovládnání motorového člunu, pátrání po oso-

bách na vodní hladině a záchrana osob z vody. Na skalách v údolí řeky Mže jsme prováděli lezecký výcvik a slaňování.

29. 8. 2015 na konci prázdnin proběhl na koupališti ve spolupráci s OÚ pro děti „Pohádkový les“ plný pohádkových strašidel, na kterém se sešlo kolem 50 dětí. V lese bylo pro ně připraveno 11 disciplín, které musely překonat, aby se dostaly do cíle a byly řádné a náležitě za své úsilí odměněny. Na konci je čekalo občerstvení spojené s opékáním vuřtů.

19. 9. 2015 se děti zúčastní soutěže ve Všerubech a 26. 9. 2015 na soutěži Červenácká osma v Červeném Újezdě.

Léto, nebylo jen o soutěžích a zábavě, ale výjezdová jednotka musela také zasahovat při mimořádných událostech a to:

- 21. 7. 2015 pomoc při úklidu obilí z vozovky na Sulkově
- 21. 7. 2015 požár lesa v Doubravě
- 6. 8. 2015 požár lesa v Nýřanech na Větrné Jámě u Diosu
- 6. 8. 2015 požár pole v Kotovicích
- 6. 8. 2015 požár lesa ve Vsi Touškov
- 14. 8. 2015 pomoc při zajištění bezpečnosti na kulturní akci TJ Baník, kde hrála známá skupina Kabát
- 14. 9. 2015 požár biomasy na šachtě

A také musela několikrát v průběhu léta likvidovat obtížný hmyz.

Ve středu 2. 9. 2015 začal 1. schůzkou po prázdninách opět fungovat kroužek mladých hasičů. Děti, které by měly chuť a odvahu přijít mezi nás, jsou kdykoli vítány.

O další nové informace z našeho sboru se s Vámi velice ráda podělím v příštím čísle.

*Za Sbor dobrovolných hasičů Zbůch
jednatelka Věra Kaliská*

RETROSPEKTIVY ZBŮCHU – ING. JAN HOŠEK

RADOSTI A STRASTI MÉHO DĚTSTVÍ – II. 12. ČÁST

„ZA ZBŮŠKÝMI HORNÍKY II.“

Vztahy na dole byly trochu jiné, než v ostatních podnicích. Všichni horníci se shodují, že přes těžkou a nebezpečnou práci zažili v dole neopakovatelnou atmosféru i vzácné kamarádství. „Jedinec na dole nic neznamená,“ tvrdí svorně vysloužilí havíři, podle kterých hornická práce vyžaduje především kolektivní soudržnost a důvěru. Poté, co havíři zvládli svoji těžkou práci, dokázali se i dobře bavit. Na Masarykově dole v Týnci měli dokonce svoji vlastní kapelu. Říkalo se jí Kozáci. Neměli nic společného s bohatýry na koních v ruské stepi, nýbrž se jmenovali podle kapelníka Václava Kozáka, který byl duší tohoto orchestru. Trumpetistou v této kapele byl otec mého spolužáka Stanislava Bláhy. Kapela měla široký záběr působnosti. Hrávala na tanečních zábavách, svatbách i pohřbech, na hornických dnech a dokonce i při májových oslavách. Škoda, že kapelník Václav Kozák předčasně zemřel. Občas se zastavím u jeho hrobu na chotěšovském hřbitově a vzpomínám na ty doby, kdy jsem se zalíbením poslouchal písničky jeho kapely. Býval to velmi veselý a společenský člo-

věk. Věřím, že nebudu sám, kdo si na něho i po tak dlouhé době vzpomene.

Mám-li nyní otevřít galerii postav a postaviček Masarykova dolu v Týnci, sluší se začít u závodního Bohumila Šnajdra. Bydlel se svojí rodinou v domě hned vlevo od vrátnice. Šnajdrovi měli dvě děti, dceru Hanu, která byla mojí spolužačkou a syna Bohumila, který byl o několik let starší než já. Kdybych to měl vyjádřit v havířském stylu, řekl bych jednou větou, že Bohumil Šnajdr byl správný chlap. Byl sice přísný, své práci však rozuměl a za podrízené se vždycky dokázal postavit. Hodně pomohl i mému tatínkovi, který na něho nedal dopustit. Rodina Šnajdrů však byla v roce 1958 postižena tragédií. Při havárii na křižovatce u Masarykova dolu v Týnci zahynula paní Šnajdrová a moje spolužačka Hana byla najednou bez maminky. V životě člověka jsou věci, které ač zdánlivě nevýznamné, zůstanou nesmazatelně zapsány v jeho paměti. Dodnes vidím svoji spolužačku Hanu, jak osamocená kráčí v černých šatech za pohřebním vozem táženým koňmi. V tom okamžiku

jsem cítil absolutní bezmoc, protože jsem ji nemohl nijak pomoci. Maminku však nikdo nahradit nedokáže.

Když přemýšlím, koho dalšího bych vám měl představit po řediteli dolu, mám v tom hned na začátku jasno. Tak jako ve škole školníci, v podniku jsou hned po řediteli nejdůležitější strážníci. V mé paměti utkvěli pouze dva z nich. První se jmenoval Jaroslav Moravec, bydlel v Nádražní ulici a kdysi býval krejčím. Druhým a pro mne známějším, byl Vojtěch Stuchl. Bydlel se svojí manželkou v Luční ulici a byl hospodářem místního mysliveckého sdružení. Když jsem přišel za tatínkem na šachtu, pokaždé se mnou rozmlouval. Nejvíce mne na něm zaujala služební pistole v koženém pouzdře. Občas, když měl dobrou náladu, mi ji tajně ukázal. Při zakládání Hornicko-historického spolku dne 31. března 2015 jsem se setkal s jeho synem, který býval energetikem Západočeských uhelných dolů. Jeho podoba s otcem byla až neuvěřitelná, a kdyby neexistoval tak velký časový odstup, určitě bych si je spletl. Vojtěch Stuchl i Jaroslav Mora-

vec neodmyslitelně pařili k postavám a postavičkám, které v dobách mého dětství vytvářely atmosféru Masarykova dolu v Týnci. Proto i oni právem patří do mojí pomyslné galerie.

Napravo od vrátnice byly kancelářské budovy, které také vykazovaly znaky tak zvané průmyslové architektury. Seděli tam administrativní pracovníci i technici dolu. Vzpomínám si například na pana Kaderu, pana Jindřicha, pana Kopeckého, pana Maška, inženýra Mužika, pana Šaška, pana Karla Weinfurta a celou řadu dalších. Mzdovou účetní tam nějaký čas byla naše sousedka Soňa Hrubá, dcera zbušské porodní asistentky paní Anny Hrubé. V posledním z těchto domků byla ordinace závodního lékaře. V době mého působení na dole byla závodní lékařkou paní doktorka Walterová. Dnes s odstupem času už mohu říci, že mi jednou na přimluvu tatínka pomohla od účasti na chmelové brigádě. Bylo to proto, abych mohl o prázdninách pracovat v dílně u pana Levory. Nicméně dvakrát jsem to chmelové šílenství stejně absolvovat musel.

Pokud se týká dalších pracovníků dolu, zpočátku bydleli převážně ve „štajgrácích“, které dnes mají č. p. 407 a 408. Nové bytovky byly postaveny až v první polovině padesátých let. V čísle popisném 408 bydlela rodina štajgra Karla Weinfurta. Pokud si alespoň trochu vzpomínám na další lidi, kteří tímto domem postupem času prošli, chtěl bych zmínit kapelníka Václava Kozáka, saxofonistu Matese, Viléma Maška, Františka a Barboru Hejnovských, a v neposlední řadě i Murinovy, jejichž dcera Věra byla mojí spolužačkou. Z domu č. p. 407 často vzpomínám především na Kantovy. V zimě pan Kanta doprovázel téměř denně svoji dceru na rybník u týneckého odvalu, kam chodila bruslit. Byla to pro něho tak trochu záminka, jak se dostat z domova a zahrát si s námi hokej. Kdyby tam přišel sám, asi by mezi námi, dvanáctiletými kluky, vypadal trochu divně. Sice nesnil brusle a hrál v botách, avšak jeho výkony na ledě byly vynikající. Těšil se na to jako malé dítě a pokaždé přišel včas. Dnes ho docela chápu, protože i já jsem v úctyhodném věku cítil potřebu vykonat nějaké lumpárny, ale právě s ohledem na ten věk to nešlo. Naštěstí mám vnuka Daniela, takže když jsem si chtěl zastřílet v padesáti letech z praku, udělal jsem mu prak. Paní Kantovou si pamatuji se šátkem na hlavě a ve velmi silných brýlích. Když jsem byl ještě malý, vzpomínám, že kamarádila i s mojí maminkou. Na sklonku svého života často sedávala s paní Věrou Vyčichlovou na lavičce pod jedním z mohutných stromů, které obklopovaly jejich dům. Při svých občasných cestách do Zbúchu jsem s nimi vždycky chvíli poseděl a pohovořil. I když Kantovi již nejsou mezi živými, kdykoli procházím Masarykovým dolem v Týnci, pokaždé na ně vzpomínám. I oni totiž neodmyslitelně patřili k těm jeho postavám a postavičkám. Z tohoto domu vzpomínám také na rodinu Kopeckých. Pokud si dobře pamatuji, pan Kopecký byl důlním měřičem a také několik let předsedou Místního národního výboru ve Zbúchu. Kopeckých měli dvě dcery. Jedna z nich se jmenovala Hana a druhá Marie. Vzpomínám, jak se obě sestry jezdily v létě koupat s maminkou do řeky Radbuzy ke vstřískému mostu a také na to, že uměly velmi dobře plavat. Jednou nás tam zastihla velká bouřka a měli jsme problém kam se schovat. Děvčata chtěla zůstat ve vodě, avšak maminka se o ně bála a proto musely ven. Kopeckých také měli vždy pečlivě udržovanou zahrádku, o kterou se s nezměrnou péčí starala paní Kopecká a později dcera Hana. Dále v tomto domě bydleli Petrášovi a Sudovi. Postupem času tam žily i další rodiny, z nichž vzpomínám zejména na Musilovy, jejichž dcera Jarmila tragicky zahynula dne 3. července 1965 při dopravní nehodě. Jsou věci, u kterých by člověk ani být nechtěl, avšak k téhle nehodě jsem se zcela náhodou připlétl. Právě v okamžiku, kdy už Jarmilu, se kterou jsem občas trénoval atletiku na školním hřišti, nakládali do rakve. Letos to bylo již padesát let, avšak každého třetího července si na ten zmařený mladý život vzpomenu.

Jak jsem se již zmínil, tatínek měl mnoho kamarádů, kteří o mne pečovali, jako by byli mými strýčky. Jedním z nich byl pan František Bláha, který bydlel v hornických bytovkách hned naproti vrátnici. Měl přezdívku „čibuk“, kvůli dýmce, kterou měl téměř neustále v ústech. Jeho život, zejména ve válečných a poválečných letech, byl velmi těžký, avšak dobré srdce ho neopustilo. Vzpomínám, že mi věnoval model letadla, který ho musel stát mnoho desítek hodin práce. Házel jsem ho ze staré vodárny a věřte, že doletěl i několik stovek metrů. Když se letadlo porouchalo, pan Bláha mi ho v jejich malé kuchyňce v bytovce naproti vrátnici ochotně opravil a také mne to později naučil. Dodnes vzpomínám, že jsem nemohl pochopit, proč když nalepím papír na křídlo já, mám ho samý varhánek, zatímco on ho má úplně vypnutý. Pan Bláha se potutelně usmíval a potom ho nalepil přede mnou. Měl ho také zmuchlaný, jenže potom na něj stříkl pár kapek vody a za deset minut byl napnutý jako struna. Díky němu jsem v pozdějším věku dokázal postavit letadlo úplně sám. V září roku 2013 jsem navštívil výstavu k 760 letům založení obce Zbúchu a první koho jsem potkal, byl syn pana Bláhy František. V době, kdy jsem k nim chodil, mu bylo šest let. Když ho dnes slyším vypravovat o Masarykově dole v Týnci a mohl jsem nahlédnout do jeho sbírky, jako bych se vrátil do svého dětství. Při zakládání Hornicko-historického spolku dne 31. března 2015 jsem se s Františkem Bláhou mladším setkal opět a vzpomínali jsme na jeho otce, jaké by to asi bylo, kdyby se s námi této akce mohl zúčastnit. Jak by chodil od stolu ke stolu, od jednoho hornického kamaráda k druhému a jak by se s nimi vítal. Dalším z tatínkových kamarádů byl pan Blahník z Chotěšova, který ve válečných letech bydlel v našem zbušském bytě, a v šedesátých letech trpělivě a hlavně často opravoval mého mopedu. Když moped přestal fungovat, zajel jsem za ním do jeho chotěšovského domku. Pan Blahník byl velmi šikovný mechanik a pokaždé ho bez problémů opravil. Díky němu jsem zase mohl skákat s mopedem přes kořeny ve zbušském lese. To ovšem bylo trnem v oku místnímu okrskáři Josefu Koprivovi, kterého naše klukovské kousky přiváděly k nepřítelství. K tatínkovým dobrým kamarádům patřil i František Pauer z Chotěšova. Bydlel u hlavní silnice kousek za hostincem „U Turnerů“, nedaleko odbočky na Dobřany. Pauerovi byli příbuzní s Kulišanovými z Masarykova jubilejního dolu. Po směně si občas přivydělával holičskou profesí a tak jsem se k němu chodil začátkem šedesátých let stríhat. V Hornické ulici v Chotěšově bydlel další tatínkův kamarád pan Hess. Na šachtě byl spíše znám pod hornickou přezdívku „šuplík“. Původ této přezdívky byl v zálibě pana Hesse v zahrádkaření. Měl vynikající ovoce, snad nejlepší, jaké jsem v životě jedl. Ve sklepech byly skříňně se zásuvkami, do kterých pečlivě ukládal jednotlivé druhy jablek. Pokaždé to popisoval s takovým zaujetím, že to vidím i dnes po tolika letech jako na filmovém pásu. Jeho „to musíš dát jablka do ten šuplík a pak je moh-

la jíst celá zima,“ znal na šachtě snad každý. Také v tom byl původ jeho havířské přezdívky. Dodnes cítím v ústech neopakovatelnou vůni jeho červených rynglů, kterých nám pokaždé věnoval několik košů. Občas jsme s nimi obdarovali i Annu Vildovou, která často sedávala na lavičce u silnice před naším domem ve Zbúchu. Velmi jí chutnaly, a ty které nesnědla, si v míse odnášela k domku Šilhavých v Lomené ulici čp. 115, kde tehdy bydlela. V bytovkách naproti vrátnici Masarykova dolu v Týnci bydlel pan Fuss. Byl nejen zaměstnancem dolu, ale i tatínkovým kamarádem a externím pracovníkem autoškoly. Proto ho tatínek požádal, aby mne individuálně připravil ke zkouškám na mopedu. Učil mne dopravní předpisy, křížovatky a hlavně se mnou jezdil. Bylo to pro mne výhodné, protože i když jsem neměl zkoušky, mohl jsem v jeho doprovodu jezdit po silnici. Byl to velmi přísný učitel a nic mi neodpustil. Zúročilo se mi to v tom, že jsem zkoušky na svůj první řídičský průkaz v budově Místního národního výboru v Líních složil hned napoprvé. Dnes, když už sice nejezdím s panem Fussem v zádech, stejně však za sebou stále cítím jeho bdělé oko. Jednou, bylo to někdy v roce 1961, jsme přijížděli na motocyklech od Chotěšova k Masarykovu dolu v Týnci. Před námi se odněkud vracel pan Hirmmer, který rovněž na Masarykově dole v Týnci bydlel, uprostřed jel pan Fuss a asi pět set metrů za ním já. V tom okamžiku nás poměrně rychle předjíždělo nějaké auto. Jeho řidič přehlédl vysunutou ruku, která signalizovala odbočení vlevo, a když pan Hirmmer skutečně zabočil, auto do něho narazilo plnou rychlostí. Odhodilo ho daleko na louku, skoro až tam, kde začínal odval. Bylo to téměř v tom samém místě, kde zemřela manželka ředitele dolu paní Šnajdrová. Vidím ho dodnes, jak leží v trávě s ovázanou hlavou. Měl na sobě černé tepláky a pískové sako. Připadal mi na té zemi mnohem drobnější, než ve skutečnosti. Za několik dní zemřel v nemocnici na těžké zranění hlavy a rozšířil tak seznam obětí této zdánlivě jednoduché křížovatky. Svůj podíl na tom měla i skutečnost, že tenkrát se ještě nemusely povinně nosit přílby. Také panu Hirmmerovi patří moje dnešní vzpomínka.

Moje vyprávění o zbušských havířích by zcela jistě vydalo na knihu. Proto jen rámcově připomenou jména, která utkvěla v mé paměti ve spojení s Masarykovým dolem v Týnci. Amerling, Behenský, Blahník, Bláha, Bittengl, Bosák, Bouda, Dittrich, Drda, Gabriel, Greif, Fait, Fikrle, Frisch, Fuss, Havlíček, Hejnovský, Hirmmer, Hojda, Hovorka, Hrdonka, Hulinský, Jeslínek, Ježdík, Jindřich, Kadera, Kanta, Karban, Konopík, Kopecký, Kopejtko, Kotrba, Kováč, Kozák, Kreim, Kraus, Kroupa, Kubíček, Kuncel, Lederbuh, Lederer, Lippert, Mašek, Moravec, Muhr, Murin, Musil, Mužík, Nový, Peprný, Petráš, Petrovický, Pokorný, Rada, Reidl, Rejthar, Resch, Schejbal, Smačka, Sedláček, Souček, Stojka, Stuchl, Suda, Šašek, Šlauf, Šnajdr, Špaček, Štengl, Tesař, Theis, Tchierl, Vitek, Vokáč, Volant, Voráček, Vyčichlo, Weinfurt, Wech, Wild, Wizowski a celá

řada dalších, pro mne už dnes bezejmenných zaměstnanců tohoto dolu. Když se přichází na Masarykův důl směrem od Týnce, první narazíte na železniční hradlo, kde dříve bydleli Dufkovi. Pan Dufek byl železničář, paní Dufková v domácnosti. Úkolem hradláře bylo kromě jiných povinností nastavovat výhybky, zejména pro vlaky, směřující s pohonnými hmotami na letiště nebo na vlečku Masarykova dolu v Týnci. Také měl za úkol sledovat projíždějící vlaky, a pokud na nich byla nějaká viditelná závada, musel to telefonicky nahlásit do následující železniční stanice. Dnes již v tomto, kdysi pečlivě udržovaném domě, nikdo nebydlí a chovají se tam pouze zvířata. Jak jsem paní Dufkovou znal, asi by z toho byla dost smutná. Hned za hradlem stojí dva domy postavené ve slohu tak zvané průmyslové architektury. Ta se vyznačuje kombinací červených cihel s omítkou a v případě, že přísluší k dolu, také zkříženými kladivky jako znaku hornické profese. Něco podobného můžete vidět na každém bývalém dole a je to téměř stejně v Ostravě, na Kladně, i jinde, protože v minulém století se doły takto stavěly. Tam, kde jsou dnes domy v tomto slohu dobře udržované, zejména v hornických skanzenech, je radost na ně pohlédět.

První z domů má č. p. 405 a za mého dětství tam bydleli Ječmenovi a Nečínovi a nějakou dobu také Kubičkovi. Předtím v tomto domě údajně bývala školka. Prvním obyvatelům tohoto domu, o kterém mám informaci, byl závodní Dipl. Ing. Jakub Bacík. Jeho praprapravník má fotografii, jak jeho předci stojí před dřevěnou vchodovou verandou, která je u tohoto domu dodnes. Jako by to bylo včera, vidím před sebou paní Nečínovou jak se vzorně stará o svou malou zahrádku. Donedávna byl tento dům opuštěný, viditelně chátral a údajně se do něho stahovali i bezdomovci. Dnes je jeho majitelem pan Tomáš Ježek. Další domek má č. p. 406 a je tak trochu zastrčen v zahradě. Bydlivali v něm Lippertovi a také pan Štengl, který byl původní profesí holičem. Pamatuji se na něho velmi dobře zejména proto, že přes jedno oko měl černou pásku a jeho havířská přezdívka byla „Jednoočko.“ Dnes je majitelkou domu paní Helena Mrázová. Další dům má č. p. 402 a bydleli v něm Jeslínkovi. Pokorných a později také Špačkovi. Pan Jeslínek byl elektrikář, zatímco pan Špaček byl vyučený sedlářem. Pamatuji si úplně přesně na ten den, kdy jsem dostal první školní brašničku do mateřské školy a jakou jsem z ní měl radost. Tehdy mi jí udělal právě pan Alois Špaček, otec mé spolužačky Jiřiny Špačkové. Dnes je majitelem tohoto domu Obec Zbůch a mimo jiné v něm bydlí i bývalý mistr elektroúdržby pan Voráček.

Následovaly dva dvojdomky, postavené rovněž ve slohu průmyslové architektury. První z nich měl č. p. 401 a 413. V jedné části kdysi bydleli Špačkovi, avšak když byl domek prodán do osobního vlastnictví, přestě-

hovali se do čísla 402. Dnes jsou majiteli této poloviny dvojdomku manželé Cihlářovi. V té druhé polovině bydlela rodina trumpetisty Stanislava Bláhy, jehož havířská přezdívka byla chobot. Jejich syn, rovněž Stanislav, byl mým spolužákem. Dnes tam bydlí jeho sestra Ivana, provdaná Frýzová, se svým manželem. Další dvojdomek měl č. p. 400 a 412. V první části původně bydleli Fryčovi, potom Vočadloví a nyní tam žije rodina pana Františka Bláhy. Ve druhé části dvojdomku kdysi bydleli Radovi, dnes jsou jeho majiteli Terezie Eliášová a Karel Pfeifer. Za nimi byla už jen zahrada, na jejímž konci stál dům, ve kterém bydlel závodní Bohumil Šnajdr. Potom následovala vrátnice a vjezd do Masarykova dolu v Týnci.

Naproti vrátnici stály čtyři bytovky, jak jsem se již zmínil, postavené v první polovině padesátých let. Z obyvatel těchto bytovenk si vzpomínám na Součkovy, Vyčichlový, Fikrlový, Reidlový, Gabrielový, Salákovy, Stojkovy, Hrdličkovy, Bláhový, Fussový, Kroupový, Volantový, Blahnikový a Kováčový. Kdybyste pokračovali dále směrem ke Zbůchu, nemůžete minout objekt, bývalého obchodu a havířského hostince v budově č. p. 409, kde po revoluci sídlila po dobu několika let firma Avokádo, obchodující s kořením. Budova byla symetrická a měla dvě křídla. V levém křídle z čelního pohledu byl hornický hostinec a vpravo obchod se smíšeným zbožím. Dnes jsou již dveře i okna tohoto hostince od silnice zazděna. Býval poměrně frekventovaný, protože sem chodili havíři po skončení směny a úplně plno tady bývalo zejména o výplatě. O této budově jsem se již zmínil v kapitole o zbušských obchodech a pohostinstvích, proto se k ní již nyní nebudu vracet. Snad jen, že z hostinských, kteří tam působili, si pamatuji pouze na jména Hess a Bláha a na harmoniku tam kdysi hrával nějaký pan Korálek. Když dne 3. května 1965 vyjel poslední vůz uhlí z Masarykova dolu v Týnci, začal hostinec upadat.

Masarykův důl v Týnci – poslední vůz 1965. Setkání horníků 31. 3. 2015.

Hned kousek za obchodem směrem k silnici jsou vrata a cesta se závorou směrem k odvalu, z něhož jsou dnes už pouze chatrné zbytky. Prodávají tam vytěženou hlušinu a to, co zde celé generace havířů od roku 1899 vytěžily, pomalu mizí. Je to tak trochu symbolické. Tak, jak ubývá odval týneckého dolu, jakoby do pozadí ustupovala i jeho bývalá sláva. Mladí už na ní většinou ani nepamatují a skutečných pamětníků ubývá. Alespoň jsem si to myslel. Při zakládání Hornicko-historického spolku Západočeských uhelných dolů dne 31. března 2015 jich však proti mému očekávání přišlo do sálu Národního domu v Chotěšově tolik, že to přesahovalo i ty neoptimističtější odhady. Bylo krásné dívat se, jak se díky iniciativě nositele tradice hornických generací Jakuba Bacíka scházejí a vítají kamarádi, kteří toho pod

zemí společně mnoho prožili. Sice měli proti minulosti ve tváři více vrásek a vlasy se jim pokryly stříbrem, zato však jejich oči zářily stejně jako v dobách, kdy se ve Zbůchu ještě točila kola těžních věží, kdy kouřily komíny, kdy vozíky s hlušinou jezdily na vrcholky odvalů, kdy se na důlních nádvořích ozýval sykot unikající páry, kdy důlní sirény oznamovaly začátek a konec směny, kdy se ve Zbůchu ještě zdravilo Zdař Bůh.

Věřte mi, chtěl bych se alespoň ještě jednou v životě probudit, a vstoupit za bránu Masarykova dolu v Týnci. Nechat se od tatínka přivést za ruku, pozdravit se s vrátným Vojtěchem Stuchlem a tak jako kdysi vnímat tep tohoto starého dolu. Znovu vidět kouřící komíny, slyšet šumění vody v chladicí věži, slyšet dunění kompresorů, vidět točící se kola na těžních věžích a zejména znovu spatřit všechny ty postavy a postavičky, které tvořily bohatou historii tohoto dolu. Do jedné řeky se však opravdu dvakrát vstoupit nedá. Proto bych vás rád poprosil, abychom na závěr této kapitoly věnovali symbolickou minutu ticha nejen za Masarykův důl v Týnci, ale i za všechny ty, kteří tam pracovali a kteří po dlouhá desetiletí vytvářeli jeho bohatou historii. I za těch třináct horníků, kteří tam zahynuli při výbuchu metanu 28. srpna 1918 a za všechny další oběti důlních neštěstí. A abychom vzpomněli na všechny zbušské horníky vůbec. Teď, když píšou poslední řádky, této závěrečné části jako bych znovu slyšel kapelu Václava Kozáka a její hornické písně. „Kamarádi, dolů sfárejme,“ „Děvčátko z kolonie,“ „Cestička k Mayrovce,“ „Do práce mladý horník kráčí...“ i tu nejsmutnější „Již opět z věže zaznívá,“ které se nejčastěji hrávala na hornickém pohřbu. Zejména těm, kterým se jejich hornické povolání stalo osudným

Napsat tuhle kapitolu retrospektiv o zbušských hornících, by zcela jistě mnohem více příslušelo bývalému řediteli Západočeských uhelných dolů Ing. Václavu Grüberovi, případně někomu, kdo na šachtě prožil celý život. Ujal jsem se toho nakonec já a s pokorou jsem se pokusil dát dohromady alespoň střípky, které mi z doby mého vzdáleného dětství utkvěly v paměti. A především vzpomenout na lidi, kteří na Masarykově dole v Týnci žili a pracovali. A tady na nádvoří dolu, za zvuku starých hornických písniček, moje vyprávění o zbušských hornících definitivně končí. I když tradice hornických generací neměla se ohledem na uzavření dolů v naší rodině pokračování, dovoluji si i přes to rozloučit se s vámi hornickým pozdravem Zdař Bůh.

V příští části, nazvané „Ulicemi a uličkami starého Zbůchu“ se nejdříve podíváme do ulice Polní, jak vypadala v dobách mého dětství, jak se postupně měnila a povíme si i o lidech, kteří tam tehdy žili. Těším se s vámi na shledání u další části retrospektiv.

Konec 12. části
(Redakce Zbušského zpravodaje nemusí vždy
souhlasit s těmito názory).

HLÁSÍ SE RYBÁŘI ...

Vedení ČRS – MO Líně pravidelně každým rokem pro své nejmladší členy organizuje dvě významné akce.

Vždy po Novém roce kolektiv mladých rybářů a jejich kamarádi s vedoucími vyráží na Hojsovu Stráž do hotelu Šumava, kde tráví čtyři dny v příjemném prostředí a nádherné šumavské krajině. Během těchto dnů si vychutnávají klasického lyžování a v poslední době i jízdy na "prkně". Škoda, že za sněhem musí v posledních letech dojet do 12 km vzdálené Železné Rudy, kde na tzv. „Vajzovně“ si vychutnávají zimních radovánek do sytosti.

Tou druhou jejich akcí je letní tábor u břehu Úhlavky v Kladrubech u Stříbra, kam dnes už jez-

dí druhá generace mladých rybářů.

Během dvou týdnů zde hrají různé hry jak přímo v táboře, tak i k tomuto účelu využívají i blízký les. Vedle dalších soutěží dělají vycházky do nedalekého benediktinského kláštera či za nákupy do samotných Kladrub, které se mohou pochlubit, že dnes mají statut města (celých 1.600 obyvatel) a asi tou největší jejich chloubou je nově otevřené muzeum.

Zároveň musím vyzdvihnout přístup jednotlivých vedoucích, kteří tuto záslužnou, dobrovolnou činnost vykonávají ve svém volném čase a dokonce si musí vzít na dobu dvou týdnů svoji řádnou dovolenou, za což jim patří velké poděkování.

Luděk Štengl, předseda ČRS – MO Líně

NABÍDKA AKCÍ BĚHEM 4. ČTVRTLETÍ 2015

3.10.2015 - Hravý podzim - zvířecí sobota s plyšovými zvířátky v ZOO

3.10. - Hubertova jízda pro děti v Pony Farm v Kladrubech u Stříbra

4.10. - Závod horských kol na Křížový vrch u Stoda

7. - 8. 10. - Ochutnávky vín v Kulturním domě ve Stodě od 18. hod.

10. 10. - MIG 21 - koncert v MKS v Domažlicích od 20. hod.

10. 10. - Hubertova jízda pro dospělé v Pony Farm v Kladrubech u Stříbra

16.10. - 15. 11. - Přešticko ve fotografii - Dům Přešticka v Přešticích

17. 10. - Jo Akcičky - Zbůch - čokoládový nekuřácký bál v restauraci Baník od 20. hod.

19. 10. - 8. 11. - Bonjour Plzeň! Festival francouzské kultury a gastronomie

10.-3.1.2016 - Přeštický rodák Jakub Jan Ryba - 250. výročí narození - Dům Přešticka

28. 10. - Plzeňské oslavy vzniku republiky - celodenní oslavy vzniku samostatného Československého státu

6. - 11. 11. - Juniorfest 2015 - Mezinárodní filmový festival pro děti a mládež, kinosál v Horšovském Týně

16. 11. - Taneční zábava v KD ve Stodě od 21. hod., hraje kapela Extra Band Revival

28. 11. - Český rok na vsi - adventní dílna na statku Lúftnerka v ZOO Plzeň

5. 12. - Český rok na vsi - čertovské odpoledne s mikulášskou nadílkou v ZOO Plzeň

5. 12. - Mikulášské trhy s vepřovými hody od 8. hod. v Kladrubech

12. 12. - Irena Budweiserová - Adventní koncert v klášteře Chotěšov od 14. hod.

ZAHÁJENÍ ŠKOLNÍHO ROKU 2015 / 2016

Letošní zahájení školního roku na Základní škole ve Zbůchu se poprvé uskutečnilo přímo na ploše sportovního hřiště v areálu školy. Úvodní slovo přednesl ředitel základní školy, Mgr. Vlastislav Konig, který po letních prázdninách přivítal žáky, jejich rodiče a prarodiče a pře-

vším pak naše prvňáčky. Po příspěvku ředitele školy vystoupil i starosta Zbůchu, Ing. Jiří Hájek, který mj. vyzdvihl skutečnost, že v posledních letech přibývá na naší škole počet žáků a nebude dlouho trvat a budeme se moci pochlubit počtem přes 200 žáků na naší základní škole.

Po představení všech prvňáčků, druhá část zahájení pokračovala přímo uvnitř školy, navíc prvňáčci ve své nové třídě obdrželi drobné dárky od starosty ob-

ce a též zaznělo přání od ředitele školy i starosty, aby se jim líbilo ve škole a měli jen samé jedničky!

R. Hrdlička

VÝROČÍ TOHOTO ROKU

Na obecní úrovni

Uplynulo více jak 50 let, kdy se v Kulturním domě při ZUD ve Zbůchu začaly konat různé kulturní akce, od tanečních zábav, divadelních a loutkových představení až po populární plesy, bály.

Na regionální úrovni

Jakub Jan Ryba (26. 10. 1765 Přeštice - 8. 4. 1815 Voltuš u Rožmitálu p./ Třemšínem) byl pedagog a český hudební skladatel přelomu klasicismu a romantismu. Sbíral lidové písně a sepsal je do sborníků čes-

kých písní. Jeho nejslavnější, dodnes nejhranější a nejpoulnější skladbou pro vánoční období je Česká mše vánoční.

Na celostátní úrovni

Kostel Nanebevzetí Panny Marie v Mostě je pozdě gotický chrám, který byl vystaven v letech 1517 - 1550 po požáru města v roce 1515. Proslulost získal především v roce 1975, kdy byl přesunut po kolejích o 841 metrů, aby byl zachráněn z města, které bylo srovnáno se zemí kvůli těžbě uhlí. V Guinnessově knize rekordů je zapsán jako přeprava nejtěžšího předmětu po kolejích.

DEN HORNÍKŮ VE ZBŮCHU

Druhou sobotu po letošních prázdninách, 12. září se do Zbúchu na severním Plzeňsku sjeli bývalí horníci, aby zde po více jak 40 letech oslavili svůj svátek – Den horníků. Samotná akce byla zahájena dopoledne na hřbitově v sousedním Chotěšově, kde zástupci nově založeného Hornicko – historického spolku Západočeských uhelných dolů ve Zbúchu položili věnec u pomníku věnovanému památce 11 obětí důlního neštěstí z 28. 8. 1918.

Přesně v poledne na náměstí u Obecního úřadu ve Zbúchu zazněla hornická hymna a po zdravici starosty Zbúchu, pana Ing. Jiřího Hájka se vydal průvod bývalých horníků do areálu ZUD.

Zde všem zahrála a zpívala staročeská kapela Nýřaňanka, vystoupili též žáci místní základní školy a k poslechu zazněla i country hudba. Nechybělo občerstvení, které zajistila místní firma paní Stanislavy Egermayerové. A na samotný závěr celé akce se uskutečnil výstup na vrchol místního odvalu s odborným výkladem o historii hor-

nictví na Plzeňsku. Celou akci přijeli podpořit i zástupci Hornicko – historického spolku z Plané u M. L.

Už dnes se těší zástupci Hornicko – historického spolku ve Zbúchu na další akce a určitě tou nejdůležitější bude 20. Setkání hornických a hutnických měst a obcí a 16. den evropských horníků a hutníků v Příbrami od 10. - 12. 6. 2016.

R. Hrdlička

CELODENNÍ VÝLET NAŠICH SENIORŮ

Po letošním, jarním výletě, kdy naši seniori putovali po Karlovarském kraji, nyní se na konci léta rozjeli po našem, Plzeňském kraji.

První naší zastávkou bylo bývalé okresní město Klatovy, které už v dávné minulosti dostaly přezdívku: „Brána Šumavy“. Vedle barokní lékárny „U Jednorozce“, tou nejdůležitější místní památkou jsou katakomby pod jezuitským kostelem, které v posledních letech prošly významnou stavební změnou a slavnostně byly otevřeny na začátku prosince v roce 2011. Proto jsme využili i my této možnosti, abychom si prohlédli nové prostory, které přišly na více jak 20 mil. korun.

Navíc jsme měli štěstí v tom, že v ten den naší průvodkyní byla paní Věra Mužiková, která nám zajímavým a hlavně poutavým vyprávěním přiblížila dobu, kdy zde žili jezui-

té a jak vypadal tehdy jejich každodenní život. Zajímavá pro nás byla informace, že tyto prostory byly pohřebištem příslušníků jezuitského řádu a jeho dobrodinců z řad místní šlechty, vojska a měšťanů. V letech 1676 – 1783 bylo do rakví uloženo k věčnému spánku více než 200 zemřelých. Samotné rakve byly vyrobeny z dubového či bukového dřeva, mrtvé ukládali na 40 cm vysokou slámu a podél rakve pokládali chmelové šišky, to proto, že odváděly vlhkost.

Pochopitelně, že nechyběla prohlídka historického centra Klatov a též občerstvení v příjemném prostředí místní cukrárny.

Tou druhou, neméně zajímavou zastávkou byla návštěva Muzea Přešticka v současném největším městě na okrese Plzeň – jih, v Přešticích. Prohlédli jsme si zde jak stálou výstavu řemesel a tzv. koloniálu z doby před sto léty, tak též tematickou výstavu starých panenek a hraček ze soukromých sbírek. Jejich největší chloubou jsou dva věžní hodinové stroje ze začátku 20. stol. a ten druhý dokonce z 18. stol.

Město na řece Úhlavě, podle vyprávění starých pamětníků se v dávné minulosti skákal z jednoho na druhý břeh řeky přes tyče, proto prý dostalo, pomocí přesmyčky, název – Přeštice. Město, kde jsou právem hrdí na

své tři rodáky : Jaroslava Preisse – finančníka a ředitele Živnostenské banky, tak především na hudebního skladatele – Jakuba Jana Rybu a stavitele a mecenáše Josefa Hlávku jsme opustili po obědě v příjemném prostředí restauraci Sport.

Poslední naší přestávkou během tohoto výletu byla na okraji Plzně v Liticích svíčkárna Rodas. Zde všichni měli možnost si sami ozdobit pomocí různých barevných odstínů svíčku, nasypat do sáčku různé druhy soli a ještě jako dárek obdrželi malý suvenýr v podobě mýdla. A nechybělo ani to příjemné kafičko, které bylo též v ceně vstupného.

A protože jsme ještě navíc měli štěstí s počasím, návrat domů se nesl v dobré náladě nás všech.

Za všechny účastníky R. Hrdlička

JO – AKCIČKY

Rád vzpomínám, kdy v minulosti se konaly ve Zbúchu různé sportovní i kulturní akce. Lidé se sešli, a nejenom z celé naší obce, aby si popovídali a hlavně se pobavili. Roky utíkají, lidé stárnou, se mění režimy a většina z nás má najednou jiné zájmy, koničky a dokonce se u některých z nás mění žebříček hodnot.

Proto dnes neopomenu při každé příležitosti vyzdvihnout jakoukoliv aktivitu jednotlivce, zájmových spolků, skupin či různých sponzorů, bez kterých by se samotná akce někdy ani neuskutečnila.

Vedle pracovitých, dlouhodobě činných organizací, které obohacují sportovní i kulturní život v naší obci, chci se nyní zmínit o dvou zájmových sdruženích, která svoji činnost zahájila v letošním roce.

Tou první je Hornicko – historický spolek při Západočeských uhelných dolech ve Zbúchu a tou druhou je zájmová skupina JO – Akcičky.

Především chci pochválit skupinu mladých maminek v naší obci, že přišly na myšlenku, aby svými akcemi vylepšily spolko-

vou činnost ve Zbúchu. Přitom každá má vedle svého zaměstnání i mnoho starostí kolem prací ve své rodině. O to více je člověk musí pochválit, že se pustily do této činnosti i za cenu, že ne pokaždé budou pochváleni, ba naopak! Jejich práce byla odstartována před loňskými vánočními svátky, kdy tehdy před obecním úřadem uspořádaly vánoční trhy. Obdobnou akci si zopakovaly při letošních Velikonocích v Cihelně. Zatím tou poslední bylo na konci září, v pátek, 25. 9. nekuřácké Disco v restauraci Baník. K poslechu a tanci hrál DJ Motyka st. a ti starší si vzpomínali na hudbu z let 80. a ti mladší naopak z 90. let. A co je nejdůležitější, že všichni se příjemně bavili po boku svých známých a kamarádů.

A že byste rádi věděli, kdy JO – Akcičky budou pořádat další kulturní akci ?

Čokoládový bál se bude konat v sobotu, 17. října 2015 od 20. hod. v restauraci Baník ve Zbúchu.

R. Hrdlička

WESTERNOVÉ ODPOLEDNE

V sobotu, 3. října proběhla ve Zbúchu zajímavá akce na louce vedle DPS, určená především pro malé děti. V areálu výběhu koní pana Petra Barchánka zde společně se zájmovým sdružením Dobrovolníci ze Sulkova a Liní, pod vedením paní Šlégrové ze Sulkova uspořádali tzv. westernové odpoledne. Děti plnily jed-

notlivé úkoly, připomínající práci i zábavu kolem chovu koní. Nechyběl i saloon, kde všichni měli možnost se občerstvit. Tuto akci pro dětičky zašitily i naše známé Jo – Akcičky ze Zbúchu.

Příští akci z.s. Dobrovolníci bude tamtéž pořádat rozsvícení vánočního stromku.

R. Hrdlička

SOKOL DĚTEM

První říjnový víkend patřil dětem. Akci pořádal TJ Sokol Zbúch ve spolupráci se zastupiteli VV. Přestože se akce konala v neděli za mírně nepříznivé počasí, zúčastnilo se cca 50 dětí

střelba ze vzduchovky. Pro protažení těla bylo připraveno skákání přes švihadlo, skákání v pytli a hod na koš. K úspěchu celé akce dopomohla pravidelná údržba hřiště, kterou celoročně

s rodiči a prarodiči. Pro děti byly připraveny různé disciplíny, novinkou bylo skákání panáka a cvrnkání kuliček, které překvapivě zaujalo nejvíce dětí. Největší úspěch měly opět obyčejné krabice, z kterých bylo zhotoveno bludiště, které děti do nekonečna prolézaly. Také nás překvapila hojná účast kolařů, ti si mohli vyzkoušet slalom a jizdy zručnosti. Oblíbená byla také

provádí TJ Sokol Zbúch a zastupitelé za VV. Poděkování patří též obci za celoroční sekání trávy a také vedení školy za vstřícný postoj při pořádání této akce. Největší díky patří paní Stanislavě Egermayerové, která jako sponzorský dar poskytla občerstvení a sladkosti.

Za zdárný úspěch celé akce všem děkuje Lydie Bayerová, starostka TJ Sokol Zbúch